

Kvar eg går

Kvar eg går i skogar, berg og dalar,
fylgjer meg ein ven med kjærleg røyst.
Han usynleg er, men til meg talar
titt åtvaring, oftast trøyst.

Han, den hyrding god som for oss døde,
men som lever gjennom æva all.
:/: Sine lam han fylgja vil og føde,
verja dei for stup og fall :/:

Alt som me på ferda kan behøva,
alt me treng, så vel han kjenner til.

Jagar alt som hjarta kan bedrøva,
frå all nød han alltid trøysta vil.

Om han synest borte, vennen kjære,
sjølv han seier: - Om ei lita stund.

:/: Om ei stund igjen eg er deg nære,
gjer deg glad i hjartegrunn :/:

Berre du, Oppstadne, kan meg frelsa,
berre du er med kvar helst eg går!

Dine sår gir lækjedom og helsa,
styrk mi tru til deg, - og heim eg når.

Lat meg eingong sovna i din kjærleik,
vakna kledd i kvite himmelskrud.

:/: Frelst og salig ropa i din nærleik:
Å, min Herre og min Gud! :/: